

Κατὰ Ζερλίνου, προλογίζοντα γὰρ ἀποδορμὰ Συμπεκώματα ἐν τοῦ βιβλίου τῶν
 ὡς Νάξω καπουκίνων, κατὰ τὸ ἔτος 1647 ἐλυμήνατο τῇ Κονσταῦντινίᾳ, ὅπως
 τὸν ἱερομερὸς ἐπὶ παρέμεινεν ὡς Νάξω τὸ ἀρχόμενον «ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς με-
 γάλῃς πείνης», ἂν μὴ τὸ ἀρχόμενον ἀνήκει ὡς προσηχονότα ἀρχόν. Φραγκίσκος
 Ριχάρδος ἰησουΐτης, διηγούμενος «περὶ τοῦ θαυμαστοῦ φωτὸς ὅπου ἐφαρμύεν ὡς
 τὴν ἐκκλησίαν τῶν πατέρων τῆς συντροφικῆς τοῦ ἱεροῦ», ὡς Θήρα ὅτι ἐδίδασκε ἰ-
 ησουΐτης, προδίδεται περὶ τοῦ δοίμου τοῦτου γὰρ. α ἰλίχκ ἐμίλησεν ὁ πατήρ,
 ἀλλὰ πυρρυνὰ ἢ ἱερομερὰ. καὶ ἂν δὲν ἐλθόμενον αὐτὸς ἐλθόμενον οἱ ἄλλοι, ἂ-
 κοῦοντῃ ταῦτα διατρίβοντες, δὲ ὡς τοῦ ἀρχμζ' μιὰ τὴν διήσιν ε' διδάσκων τὸ
 μιὰ βίαν ἐσώσαν τὴν χώραν, ἢ ἐκείνηκε παρυσθὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μιὰ
 ἐκλογικὴ βροχή, ὅπου τόσον ἐδρόσιον ἔδον τὸ νηοί τῇ Σατοργήνῃς ἢ ἔκρινεν ὡς
 ὡς τόσον θαυμαστὸν θεῖον, ὅτι δὲν ἐνθυμοῦνται ποτε ἄνθρωπος τὰ τὸν ἴδε κατὰ
 ἡμέραν, μάλιστα ὡς τὴν κρονίαν, ὅταν ἐξηρανθῇσαν τὰ ἄλλα νηοία, ἢ ἀπείθανεν
 ἀπὸ τὴν πείνης. »

ἢ Φραγκίσκος Ριχάρδος, Πάτερ τῇ πιδίῃ τῆς εωμαιΐκῃ ἐκκλησίᾳ, ὡς τὴν διαφέν-
 δευσιν τῆς ὀρθοδοξίας (ὡς παριστοις, ἀρχμζ') τομ. β' σ. 279. —

Academy of Athens

